

Sygn. akt II K 1140/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : stażysta Daria Włodarska

w obecności /-/

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2018r.

sprawy karnej:

S. S.

syna J. i M. zd. N.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 września 2015 roku w K. podając się za syna właściciela firmy (...) transport międzynarodowy” bez zgody i wiedzy właściciela zabrał w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny marki P. (...) o nr rej. (...) a następnie porzucił go w stanie uszkodzonym, uszkadzając elementy karoserii, sprzęgło oraz koło czym działał na szkodę P. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne

- tj. o czyn z art. 289 § 1 i 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. oskarżonego **S. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 289 § 1 i 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 289 § 2 kk wymierza mu karę 8 / ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. M. kwotę 738 /siedemset trzydzieści osiem 00/100/ złotych zawierają w sobie należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,

3. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

SSR J. C.

Sygn. akt II K 1140/17

UZASADNIENIE

Oskarżony S. S. mieszkał w K. przy ul. (...) w bloku, w którym mieszkał również właściciel firmy (...). W dniu 8 września 2015r. pod ich blok przyjechał kierowca pokrzywdzonego, który odprowadził samochód marki P. (...) o nr rej. (...). W momencie kiedy pracownik P. W. (1) szedł w kierunku jego mieszkania, by oddać mu klucze i dokumenty, zaczepił go S. S. twierdząc, że jest synem właściciela firmy spedycyjnej i zabierze klucze do samochodu. Kierowca pokrzywdzonego

L. S. myśląc, że jest to faktycznie syn P. W. (1), oddał oskarżonemu klucze do samochodu oraz dokumenty, po czym się oddalił.

(dowód: zeznania świadka P. W. (1) k. 8-9,141v,

zeznania świadka P. W. (2) k. 57-59, 142,

zeznania świadka L. S. k. 47-48 /

Na drugi dzień parkującego i wysiadającego z samochodu należącego do P. W. (1) marki P. (...) oskarżonego S. S. widział sąsiad L. S.. Zauważył, iż koło od samochodu było przebite.

(dowód: zeznania świadka M. G. k. 49-50v, 141v-142)

O uszkodzonym samochodzie stojącym pod blokiem dowiedział się również właściciel P. W. (1), który od razu zadzwonił do kierowcy chcąc się dowiedzieć co się stało. Ten powiedział mu o sytuacji, która miała miejsce dzień wcześniej przed blokiem i podał opis osoby, której oddał kluczyki. Wskazał w którym oknie bloku widział go przed tym, jak oddał mu kluczyki. Właściciel samochodu udał się do S. S., który przyznał, że zabrał kluczyki i dokumenty od samochodu i w nocy jeździł samochodem po mieście.

(dowód: zeznania świadka P. W. (1) k. 8-9,141v,

zeznania świadka P. W. (2) k. 57-59, 142,

zeznania świadka L. S. k. 47-48 /

Według biegłych psychiatrów oskarżony S. S. w momencie zdarzenia posiadał w pełni zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność podejrzanego w chwili czynu i w chwili postępowania nie budziła ich wątpliwości. Ponadto psychiatrzy uznali, iż posiada on zaburzenia psychiczne i zachowania w przebiegu uzależnienia mieszanego oraz osobowość nieprawidłową.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 103 – 104)

Oskarżony S. S. ma 32 lata. Jest synem J. i M. z.d N.. Posiada wykształcenie podstawowe. Z zawodu wyuczony jest ogrodnikiem. Jest kawalerem, nie posiadającym nikogo na swoim utrzymaniu. Jest osobą bezrobotną, nie posiadającą żadnego majątku. Był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej- k. 72-72v, dane o karalności- k. 43-44)

Oskarżony S. S. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu z art. 289 § 1 i 2 kk, oświadczając iż wyjaśnienia złoży przed Sądem. W postępowaniu sądowym pomimo prawidłowo doręczonego zawiadomienia nie stawił się i nie złożył żadnych wyjaśnień.

W zakresie przyznania się do winy Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, albowiem przeprowadzone postępowania dowodowe w sposób jednoznaczny świadczy o tym, że to oskarżony zabrał pojazd należący do P. W. (1) bez jego woli i wiedzy, a następnie wyjechał nim na drogi K. doprowadzając do uszkodzenia pojazdu.

Ustalony w sprawie stan faktyczny odzwierciedlają w pełni zeznania świadków P. W. (1), P. W. (2), M. G. i L. S., które są logiczne i spójne, a które to zeznania Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości. Za wiarygodne Sąd uznał również sporządzoną

w niniejszym postępowaniu opinię biegłych psychiatrów, uznając, że została one sporządzona w sposób rzetelny i zgodny z posiadaną przez nich wiedzą.

Sąd zważył, co następuje:

Czynu z art. 289 § 1 kk dopuszcza się ten, kto zabiera cudzy pojazd mechaniczny w celu krótkotrwałego użycia. Dla bytu tego przestępstwa konieczny jest zabór pojazdu tj. samowolne przejęcie spod władztwa osoby uprawnionej. Sprawca przestępstwa z art. 289 § 1 k.k. podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Surowszej odpowiedzialności od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności podlega sprawca, który zabiera pojazd w celu krótkotrwałego użycia po uprzednim włamaniu się do niego, zabiera pojazd stanowiący mienie znacznej wartości lub porzucił pojazd w stanie uszkodzonym (art. 289 § 2 k.k.).

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie oskarżonemu S. S. sprawstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, bowiem w dniu 8 września 2015r. w K. podając się za syna właściciela zabrał w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny marki P. (...) o nr rej. (...) a następnie porzucił go w stanie uszkodzonym, uszkadzając elementy karoserii, sprzęgło oraz koło czym działał na szkodę P. W. (1).

Odnosząc powyższe rozważania karno - prawne do realiów niniejszej sprawy, w tym zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bezspornym jest w ocenie Sądu, iż oskarżony S. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 289 § 1 i 2 k. k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy będący przedmiotem oceny i analizy Sądu pozwala na przypisanie oskarżonemu winy za popełnienie zarzucanego mu przestępstwa, albowiem w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu – mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z prawem – nie dał posłuchu normie prawnej. W ocenie Sądu oskarżony działał z premedytacją, doskonale zdając sobie sprawę z tego co robi. Przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, mając na względzie sposób działania sprawcy, który w sposób świadomy popełnił przestępny czyn, należało ocenić jako znaczny.

Elementy rzutujące na wymiar stopnia społecznej szkodliwości czynów Sąd uwzględnił również jako okoliczności obciążające mając na względzie fakt, iż był już wcześniej karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do winy.

Mając na uwadze powyższe wespół ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz znacznym stopniem winy i w korelacji z określonymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 289 § 1 i 2 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest karą odpowiednią do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, sprawiedliwą, dającą możliwość skutecznej resocjalizacji oskarżonego i monitorowania jego zachowania, a jednocześnie nie będzie też naruszała społecznego poczucia sprawiedliwości.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony S. S. w momencie popełnienia przedmiotowego przestępstwa był skazany na kary pozbawienia wolności na mocy innych wyroków sądowych, należy uznać, iż nie istnieją przesłanki zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Podkreślić tu należy, iż oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, który wykorzystuje każdą nadarzącą się sposobność by ponownie popełnić przestępstwo. Sąd nie dopatrył się w sylwetce oskarżonego takich okoliczności, które świadczyłyby o tym, że w przyszłości zmieni on swoje postępowanie, będzie przestrzegać porządku prawnego i już więcej żadnego przestępstwa nie popełni. Oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków co do dotychczasowego postępowania, które pozwalałyby założyć wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, zwłaszcza iż będzie przestrzegał porządku prawnego, w tym nie popełni w przyszłości nowego przestępstwa. Zatem jedyną skuteczną karą dla oskarżonego będzie zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności, która pozwoli odizolować oskarżonego od społeczeństwa.

O kosztach sądowych i opłacie Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, iż możliwości zarobkowe oraz sytuacja osobista oskarżonego odbywającego obecnie karę pozbawienia wolności w innej sprawie nie pozwala mu na ich uiszczenie. Na podstawie § 17 ust 2 pkt. 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd przyznał adwokatowi J. M. kwotę 738,- zł. plus podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

SSR J. C.